

ЛАЙФСТАЙЛ АСПЕКТИ НА ИНФОДЕМИЯТА КОВИД- 19 В БЪЛГАРСКИЯ КОНТЕКСТ

Силвия Петрова

LIFESTYLE ASPECTS OF THE COVID-19 INFODEMIC IN THE BULGARIAN CONTEXT

Silvia Petrova

Резюме: Текстът се фокусира върху посланията, излъчвани от лайфстайла и реториката на политици и лидери на общественото мнение по време на пандемията (или по-точно, на инфодемията) Ковид-19. Проследява се налагането на един водещ медиен тренд -мачисткият лайфстайл, акцентиращ върху характеристиките на патриархалния тип мъжественост: агресия, заплахи, строгост, военна реторика. Фокусът върху този тип патриархално-мъжествен лайфстайл може да бъде използван като инструмент за изследване на последиците от инфодемията.

Ключови думи: лайфстайл, постистина, мъжественост, инфодемия, Ковид-19

Abstract: The text focuses on the messages broadcast by the lifestyle and rhetoric of politicians and public leaders during the Covid-19 pandemic. The imposition of a central media trend is being studied - the machismo lifestyle, emphasizing the characteristics of the patriarchal type of masculinity: aggression, threats, austerity, military rhetoric. The focus on this type of patriarchal-masculine lifestyle can be used as a tool to study the consequences of infodemic.

Keywords: lifestyle, post-truth, masculinity, infodemic, Covid-19

Отправна точка на изследването е обстоятелството, че в периодите на извънредната ситуация в България (13 март – 13 май 2020 г.) и след нея, водещите политици – и съответно медиите, препоръчваха коренно различен тип поведение на гражданите: от пълно затваряне в домовете до абсолютно negliжиране на заплахата от новия коронавирус. Така, по време на извънредната ситуация, при сравнително нисък брой заразени, препоръките на Националния оперативен щаб бяха за стриктно спазване на мерките срещу вируса и излизане от дома само при крайна необходимост. Веднага след

замяната на извънредната ситуация с извънредна епидемична обстановка, всички тези инструкции бързо отпаднаха, въпреки бързо нарастващия брой заразени с Ковид-19.

Дискурсът за пандемията в българския медиен контекст може да се раздели на две ясно видими части: 1) на първия етап медиите основно препредаваха информацията за вируса, поднасяна от ръководителя на Националния оперативен щаб Венцислав Мутафчийски - генерал в униформа, при когото първоначално вежливият тон бързо беше сменен с открито груб и саркастичен. В този етап премиерът Бойко Борисов се придържаше към строга, сплашваща реторика, като правеше прогнози за претъпкани болници и камиони с трупове. Това е периодът на извънредната ситуация, между 13 март и 13 май; 2) на втория етап (след отмяната на извънредната ситуация) военно-униформеният имидж беше свален внезапно и заменен от радикално противоположен тип: опасността от вируса се отхвърляше, като се приоритизираше смелостта животът бързо да премине към обичайния си ритъм, въпреки бързо растящия брой заразени. Тук знаков е имиджът на премиера Бойко Борисов, който отказва да носи маска или когато го прави, я слага неправилно на лицето си.

Общото между тези радикално противоположни послания е патриархално-мъжественият тип лайфстайл, чрез който бяха поднасяни на аудиторията, и който се превърна в инструмент за популистка пропаганда. За осмислянето на този патриархален мъжествен лайфстайл, демонстриран от някои политици в условията на Ковид кризата, текстът предлага поглед през призмата на понятията емоистина и токсична мъжественост, дефинирани от Джейсън Харсин (Harsin, 2018; Harsin, 2020).

Инфодемия, постистина и емо-истина

Редица изследователи разглеждат вируса Ковид-19 като инфодемия – ситуация, в която нарасналото количество невярна и заблуждаваща информация по темата се оказва по-опасно за здравето от самия вирус. Световната здравна организация дефинира понятието инфодемия като прекомерно изобилие от информация, част от която точна, а друга - не, което затруднява хората да намерят надеждни източници и надеждни насоки, когато имат нужда от нея. Инфодемията спомага за разпространяването на дезинформация и слухове, може да попречи на ефективната реакция в полза на общественото здраве и да създаде объркване и недоверие в обществото¹. Така нарастват опасенията, че този феномен излага живота на риск (например, хора се „лекуват“, като приемат недоказани лекарства, за които са научили от публични личности, посредством медиите, с което всъщност застрашават здравето си). Специфична особеност на инфодемията, е че тя се проявява в периоди на криза и може да се тълкува като симптом на разпадащото се доверие в институциите. Инфодемията сигнализира за един изключително културен аспект на въздействието на вируса.

Отсъствието на доверие в институциите е характерна черта на посттрадиционните общества – днес се наблюдава по-скоро общо недоверие или краткотрайно доверие в институциите (Giddens, 1994). Въпросът, който пандемията Ковид-19 поставя на дневен ред, е какви инструменти за изграждане на доверие използват публичните личности в моменти на криза. Очевидно в нашия все още в известна степен патриархален свят автоматичният рефлекс е вниманието да се фокусира

---

¹ The United Nations Department of Global Communications (DGC), *UN.org*, 28 Mar. 2020.

към хора, демонстриращи сила и заемащи твърда, безкомпромисна, агресивна позиция срещу новата заплаха.

Някои изследователи разглеждат връзката между Ковид-19 пандемията и т.нар. ера на постистината – ситуация, при която за формиране на общественото мнение фактите и разумните аргументи са по-малко важни от мненията, емоциите и субективните вярвания (Oxford Dictionaries 2017). Емоционалността с акцент върху гнева и заплахите се отбелязва като водеща характеристика в постистинния дискурс от Джон Кийн, който определя термина не като противоположност на истината, а като тип комуникация, съчетаваща различни елементи. Тази комуникация, в интерпретацията на Кийн, включва както недостоверни твърдения и откровени лъжи, така и емоционалното им представяне. Политическите лъжи днес, твърди той, са съчетани с груби маниери и емоционално разпространяване на недостоверни новини. Езикът на постистината е богат на всекидневна, нешлифована, груба реч – политиците вече не са благи и усмихнати, а заядливи, заплашителни, злорадстващи. Голямата вреда, нанесена от политиката на постистината е, че осигурява мълчание относно важните за обществото въпроси (Kean, 2018). Значителна част от авторите, които се фокусират върху изследване на понятието постистина, отбелязват като характерна особеност на постистинната политика разпадането на връзката между думите и отговорността за изричането им. Катрин Коекоек говори за преобърнатата норма – разпаденото изречените политически лъжи вече не просто не се наказват, а се възнаграждат с повишено доверие (Коекоек, 2017). Дейвид Робъртс, който първи споменава фразата „политика на постистината“ още в текстовете си от 2010 г., акцентира върху разпадането на връзката между думите и действителните намерения в политиката и описва

постистинните политици като способни да преминат през различни лозунги и обосновки в зависимост от моментните обстоятелства, без са се чувстват обвързани с думите и призивите си в предишни периоди (Roberts, 2010). Така понятието политиката на постистината, въпреки многозначността си, се очертава като явление, което отправя към емоционално-агресивен стил на говорене и поведение, който не се бои да бъде противоречив и непоследователен в опита си да привлече вниманието на публиките.

В този контекст, в някои държави в условията на пандемията Ковид-19 може да се различи специфична форма на токсичен мачизъм, която е ключова за преплитането на вируса със съвременната политика на постистината. Патриархалната мъжественост се превърна във водеща черта на политическия лайфстайл в някои държави (сред които и България) по време на пандемията. Тази токсична мъжественост е фокус в анализите на американския изследовател на комуникациите и дискурса на постистинната политика Джейсън Харсин (Harsin, 2020). Харсин проследява преплитането на инфодемията с патриархално-мъжествена реторика, като говори за емо-истина – жанр на политическо „разказване на истината“, който, според него, в много държави подпомага объркването и нарастването на жертвите от Ковид-19. Емо-истина е термин, с който в случая Харсин дефинира особена форма на агресивно мъжко представяне на информацията – като доверие у аудиторията буди именно агресивната емоция.

В малко по-ранно свое изследване Харсин (Harsin, 2018) представя как връзката между емоцията и популярната истина променя посоката на общественото доверие – хладните, рационални анализи на експертите се възприемат скептично, а разпалените изявления, будещи (основно негативни) чувства имат водеща роля при приемането на

дадени твърдения за достоверни. Накратко, заключава Харсин, емо-истината е истина, при която емоцията служи за доказателство за достоверност. Това е по-скоро „усещане“ за истина, в което се смесват агресивни емоции с убеждения. В неговата интерпретация емо-истината се отнася както до производството, така и до възприемането на истината в съвременното общество. На първо място, гражданите и публиките смятат, че някой казва истината, само защото засяга горещи, щекотливи теми – от които останалите политици се страхуват. На второ място, твърди Харсин, емо-истината се отнася до стила на поведение (независимо от съдържанието на посланието), който е силно агресивен: възмущението, унижението, гневът, сплашването сами по себе си се възприемат като индикатори за истина, понеже, според аудиторията, са трудни за фалшифициране. Стилът е това, което изгражда доверието. Подобно политическо поведение конструира своя отговор – сбор от също толкова агресивни, крайни, ядосани граждани, които вземат решенията си въз основа на този емо-истинен политически стил.

В по-късното си изследване върху инфодемията и токсичния мачизъм (Harsin, 2020) Харсин предлага феномените на постистината – фалшивите новини, бомбастичните слухове, измишльотините, конспирациите, отказът да се повярва на истината, агресивните прояви на мъжественост – да се нарекат политика на емо-истината. Авторът, изследовател на комуникациите и политиката, развива тезите си, следвайки представата на Фуко за „режим на истината“ и отбелязва, че ако постистината се отнася до разбиване и повторно аранжиране на определен апарат за институционално и популярно производство и поддържане на истината, то емо-истината се отнася до определен популярен отговор на кризата. Така Харсин дефинира емо-истината като особена форма агресивен мъжки пърформанс, целящ да събуди

доверие. Този пърформанс, разчитащ на съответния код за дешифриране от страна на аудиторията, води до легитимиране на един статут на съвременните популярни „разказвачи на истината“, който влиза в противоречие с гласа на експертите.

Харсин обръща внимание на връзката между емо-истината и недоверието в институциите. На фона на постоянното дълбоко недоверие към почти всички социални институции, твърди той, политиците са принудени постоянно да правят пърформанси, чрез които да събуждат доверието на гражданите. Така като основен се откроява въпросът как хората вярват, на какво се доверяват днес. Един от възможните отговори дава изследването на медиите и въздействието им върху преценката за достоверност на аудиторията.

В този план Харсин въвежда термина токсична мъжественост, предлагайки източниците на доверието в емоционалната, патриархално-мъжествено поднесена информация да се потърсят в популярното производство на истина и доверие от телевизионните реалити формати. Базирайки се на изводи, направени от изследователи като Анет Хил (Hill, 2007) и Бевърли Скегс и Хелън Ууд (Skeggs and Wood, 2012), той отбелязва, че аудиторията на телевизионните реалити формати е наясно, че представеното на екрана е различно от спонтанните взаимодействия във всекидневния живот. Повечето от зрителите са съгласни, че реалити форматите са донякъде нагласени, монтирани, че участниците играят роли пред камерата. Но все пак, публиката също така твърди, че има „автентични“ моменти – неподправени, истински, честни. Обикновено като такива се разпознават чисто емоционалните епизоди на крясъци, битки, плач, прегръдки, целувки и т.н. Тези моменти могат да бъдат прехвърлени към т.нар. политеймънт – културно-политически контекст,

характеризиращ се със симбиоза между политика и шоу, превръщането на политиците в звезди, с консуматорство, цинизъм.

В тази връзка Харсин разглежда и патриархално-мъжествения лайфстайл, демонстриран в някои популярни реакции на Ковид-19 (в лицето на политици като Тръмп, Болсонаро, Орбан) и го описва като форма на агресивна, токсична мъжественост, която се чувства застрашена от всичко, свързано с приемащата, съчувстваща, грижовна женственост. Наред с това, този тип политически лайфстайл се свързва с физическа сила, липса на емоции, означаващи уязвимост, господство, контрол, насилие. Джейсън Харсин отбелязва, че изричането на „истината“ от тези политици често е свързано с пренебрегване на политическата коректност – те казват това, което им е на ума в момента. Аудиторията тълкува подобен тип говорене като честно, заслужаващо доверие и, следователно, истинно. Част от аурата на този политически лайфстайл се характеризира с прояви на ярост, сплашване, нечувствителност, насилие, тормоз, дебнене, обиди, презрение към диалога и изслушването.

Патриархално-мъжественият лайфстайл в българския контекст

Фокусът върху този тип патриархално-мъжествен лайфстайл може да послужи като инструмент за изследване на последствията от инфодемията: защо подобна форма на агресивно, мъжко, грубо, индивидуалистично представяне на истинни и фалшиви твърдения, може да въздейства толкова силно в период на криза. Критиката на токсичния патриархално-мъжествен лайфстайл може да се приеме като отправна точка за изследване на доверието в някои лидери на основата

на емоционалността на поведението и изказванията им, а не на резултата от действията им.

Макар че по отношение на придържането към токсичен мачистки политически лайфстайл България не се различава от редица други държави, прави впечатление рязката смяна на съдържанието на посланията от двата периода (от строго придържане към ограничителни мерки към пълното им пренебрегване) на фона на еднаква агресивна реторика. В периода на извънредната ситуация тонът на политическия лайфстайл се задаваше основно от две фигури – ръководителят на Националния оперативен щаб ген. Венцислав Мутафчийски и премиерът Бойко Борисов. Мачисткото излъчване се оформяше от външния имидж на Мутафчийски (военна униформа), от сплашващите прогнози, пренебрежителното отношение към журналистите, откровените обиди към гражданите от страна на ръководителя на Националния оперативен щаб и на премиера Борисов. Прилагам няколко цитата, които получиха масово разпространение от медиите и социалните мрежи.

Б. Борисов:

„Някои *тулупи* спят до обЕд и после ми пишат постове и ми задават въпроси, нахалниците“ – за спрените брифинги на щаба.

„Да не стане да използват хладилните камери не за месо, а за съхранение на трупове, или площадките, на които се пързаят деца, да станат морги“.

„Като започнете да отчитате по 100 – 200 умрели българи, тогава ще си дадете сметка“.

„Ем носят зараза, ем лъжат“ – за фалшивите декларации за преминаване през КПП-та.

„Едва ли ще научим коя *гад пусна* коронавируса“.

В. Мутафчийски:

„Тук не сме изпитали и частица от това, което ни предстои. Вече се говори как ще излизаме от нещата, а ние не сме почнали. Предстоят ни най-тежките времена.“

„Не, не излизате.“

„Друг е въпросът да отидете вие да се погрижите за 80-годишните си родители – това е като терорист-камикадзе“ – за преминаващите КПП-та.

„Защо точно сега ли? Не мисля, че ми задавате този въпрос сериозно? Убеден съм, че не сте сериозен“ – към журналист, в отговор на въпрос за затварянето на пазарите.

„Очаквам да измрат много хора. Яко да измрат.“; „Докато мрат моите колеги, вие се занимавате с глупости и с едно моливче ми изчислявате глупости“ – към журналистката Миролюба Бенатова.

Политическият лайфстайл пърформанс на този етап стъпва върху традиционната представа за криза, при която заплахата изисква силни лидери, които ще заемат агресивна позиция и с твърда ръка ще извоюват безопасността на гражданите. Пърформансът, който трябва да събуди доверието, се гради на представата, че вирусът е враг, срещу когото трябва да се води война с подходящите за случая военни униформи. Речта на лидерите е проста, всекидневна, изобилстваща от жаргонни изрази, обиди към несъгласните със строгите мерки, сарказъм към задаващите въпроси или директен отказ да се отговаря на въпроси от медиите. Лидерите, които излъчват посланията и задават правилата за поведение на гражданите в ситуацията на криза, следват нормите на патриархалната мъжественост в поведението си – агресия, безкомпромисност, грубост, отказ за обсъждане и отговаряне на въпроси.

Лайфстайлът на не-носенето на маска

Отказът да се носи маска се превърна в широко разпространен признак на токсичен мачистки лайфстайл в репортажи от целия свят – тук българският премиер Бойко Борисов се нарежда до лидери като Джонсън, Путин, Болсонаро, Тръмп. В българския контекст Бойко Борисов или не носи маска при интервютата и обиколките из страната по време на пандемията, или носи маската неправилно (за което му прави забележка Ангела Меркел в Брюксел, по време на първата присъствена среща на европейските лидери). По този начин се постига омаловажаване на заплахата, породена от Ковид-19, и толериране на хората, които небрежно предават заразата, което от своя страна засилва вярата в конспирации и повишава риска за общественото здраве. Веднага след замяната на извънредната ситуация с извънредна епидемична обстановка, премиерът Борисов заяви: „Този, който е по-страхлив, да си носи маската“.

В този смисъл мачисткият лайфстайл се оказва опасен, тъй като представя загрижеността за здравето на другите като ненужно отклонение от всекидневния начин на изглеждане, но и като проява на слабост и страх. В традиционната патриархална култура изискванията към мъжествеността включват характеристики като доминация, агресия, склонност към поемане на риск и нарушаване на правилата. „Истинските“ мъже би следвало да реагират остро и защитно дори и при най-малките съмнения за проява на „женствени“ качества – съчувствие, загриженост, съпричастност. Кризата с пандемията в съчетание с недоверието в институциите изглежда, че провокират завръщане към патриархалните представи, засилвайки крайностите в този тип лайфстайл. Ако традиционната мъжественост означава сила,

здраве, бодрост, индивидуализъм и силна независимост, то носенето на маска може да се интерпретира като знак за слабост и болест – тоест, женствена и следователно, бъдеща презрение характеристика². По този начин политиката се превръща в състезание, при което вместо да се търси решение на кризата с пандемията, се демонстрира доказване на мъжествеността, в което лидерите засвидетелстват пред гражданите здраве, емоционална твърдост, физическа сила. По тази логика се пренебрегват и експертите, които са на противоположното мнение – тъй като становището им подрива мъжествеността на политическите лидери. В българския контекст се наблюдава още една тенденция, която огледално отразява мачисткия политически лайфстайл – присъствието на експерти, които използват подобна стратегия в опит да привлекат и задържат вниманието на обществото. Пример за следване на подобен дискурс е специалистът по инфекциозни болести доц. Атанас Мангъргов, чиито експертни тези се представят през призмата на смелостта, положителните аспекти на поемането на риск от заразяване и пренебрегването на предпазните средства срещу Ковид-19. Използвайки подобен агресивен, индивидуалистичен дискурс, Мангъргов се превърна в звезда от популярен тип – не въз основа на експертната си позиция, а на факта, че лайфстайлът му се доближава до доминиращия, разпространяван от медиите тип.

В допълнение, политиците, демонстриращи мачистки лайфстайл, често „редактират“ препоръките на експертите, като подчертават, че го правят, съобразявайки се с мнението на „народа“. Така например, на 20 март 2020 г. здравният министър Ананиев отмени заповедта си за

---

² Д-р Роджър Кирби, експерт по мъжко здраве, отбелязва, че моделът на токсичните форми на мъжественост, които водят до агресивно поемане на риск, е причина мъжете да виждат болестите или другите здравословни проблеми като белег за слабост и женственост. Това е причина много мъже да избират риска и дискомфорта пред търсенето на медицинско решение. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/epdf/10.1002/tre.709>

носене на маски на обществени места след разговор с Бойко Борисов, а основният мотив беше недоволството срещу мярката в социалните мрежи.

Политическият лайфстайл на токсична мъжественост съдържа, също така, елемент на надменност – ако болестта се интерпретира като слабост, а носенето на маска като проява на страх, то всяка грижа за другите би била знак за женственост, и в този смисъл, за слабост; докато поемането на риск се приема като положително състояние.³

Патриархалната мъжественост като нюанс в популизма

Ако инфодемията Ковид-19 вдъхва нова енергия и превръща в популярен медиен тренд политическия лайфстайл на патриархалната мъжественост, този тип перформанс може да се постави в контекста на популизма. Някои изследователи твърдят, че макар популистките политици да имат разностранна идеология (може да са в ляво, в дясно или в центъра на политическия спектър), популизмът непременно идва с перформативен елемент: това, което обединява популистките политици, е стилът, шоуто, което представят пред избирателите – харизматичните популисти се нуждаят от тълпи и сцена, обикновено съчетани с ясен изказ, който всеки ще разбере (Alvares, 2016). В изследването на ефектите на Ковид-19 пандемията върху популизма, някои учени се фокусират върху връзката с негативните емоции. Ян-

---

³ Според някои становища, държавите с жени лидери (Нова Зеландия, Германия) се справят по-добре с пандемията, тъй като се доверяват и упълномощават да действат научни експерти, като наред с това подкрепят мерките за превенция. Доц. Кейт Ман, изследвайки как президента Тръмп се опитва да доминира над Ковид-19 в желанието си да изглежда мъжествен, твърди, че новият коронавирус представлява нов тип заплаха – това е криза, която изисква нов тип лидерство, различно от твърдата, агресивна позиция срещу заплахите за сигурността. Ако хиперболизираната мъжественост върви заедно с хипер его и неприемане на експертни съвети, раздражителност, висока степен на риск, то жените лидери действат с различна стратегия, включваща демонстрация на съпричастност, състрадание, сътрудничество с експерти. <https://www.washingtonpost.com/outlook/2020/10/07/trump-dominate-masculinity-covid/>

Вернер Мюлер отбелязва вредното влияние на реториката под формата на обиди и насаждане на отрицателни емоции (напр. използването на изрази като „китайски вирус“) и прогнозира, че популистите все повече ще се възползват от кризата, за да обявят за врагове и да обвинят маргинални групи – чужденците, мигрантите, малцинствата (Muller, 2020). Ян Сова, анализирайки новите нюанси на популизма в контекста на пандемията, използва понятието „просмукваща се агресия“. Според него агресията и гневът вече присъстват в обществото като токсичен отпадък на един дълъг процес на натрупване (Sowa, 2020).

Очевидно в популисткия дискурс (включващ не само речта, но и всички форми а изразяване, наред с лайфстайла) в контекста на инфодемията Ко-19 доминират мачистките елементи с акцент върху агресията, демонстрацията на сила, склонността към рискови действия, презрението към емпатията и към позициите на експертите, различаващи се от собствените възгледи на политиците. Ако голяма част от публиките идентифицират подобна агресивна, хиперболизирана мъжественост с възможно решение на кризата и изпитват доверие в политическите лидери, демонстриращи подобни елементи в поведението си, няма как тези процеси да не окажат влияние на общественото мнение и на гражданското общество. Популистките политики, основани на токсична патриархална мъжественост, повишават вярата във фалшиви новини и конспиративни теории, но наред с това разделят обществеността на две (напр. „за“ и „против“ маските), с което в крайна сметка обслужват собствените си политически интереси.

Независимо от отправяните вербални послания, медиумът е поведението на политиците – патриархално-мъжествено, разпалващо негативни емоции. Лайфстайлът на политиците излъчва посланията –

първоначално с военни униформи, а по-късно демонстративно игнориращи правилата за предпазване. В този смисъл политическият лайфстайл формулира съобщения, които имат директно, понякога опасно въздействие върху здравето и живота на гражданите. Така посланията, предадени чрез лайфстайла, обслужват политически (често популистки) цели – а не здравни.

Използвана литература:

- ALVARES**, Claudia (2016). Populism, extremism and media: Mapping an uncertain terrain. *European Journal of Communication* № 31(1), pp 46-57.
- GIDDENS**, Anthony (1994). *Beyond Left and Right*. Oxford: Polity.
- HARSIN**, Jayson (2020). Toxic White masculinity, post-truth politics and the COVID-19 infodemic. *European Journal of Cultural Studies*, № 3 (6), pp. 1060 – 1068. <<https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1367549420944934>>
- HARRSIN**, Jayson (2018). Post-truth Right-Wing Populism: Emo-truth from the French Anti-gender Theory Movement to Trump. *Communication, Culture and Critique*, № 11 (1), March 2018, pp. 35–52. <https://www.researchgate.net/publication/322787080_Post-truth_Right-Wing_Populism_Emo-truth_from_the_French_Anti-gender_Theory_Movement_to_Trump>
- HILL**, Annette (2007). *Restyling Factual TV: Audiences and News, Documentary and Reality Genres*. London: Routledge.
- SKEGGS**, Beverly, Helen **WOOD** (2012). *Reacting to Reality Television*. London: Routledge.

Използвани източници:

- KEAN**, John (2018). Post-truth Politics and Why the Antidote isn't Simply "Fact-checking and Truth". <<https://theconversation.com/post-truth-politics-and-why-the-antidote-isnt-simply-fact-checking-and-truth-873648>>
- КОЕКОВЕК**, Catherine (2017). Power Beyond Truth: The Implications of Post-Truth Politics for Habermas. Theory of Communicative Action. <<https://openaccess.leidenuniv.nl/bitstream/handle/1887/57102/Thesis%20Catherine%20Koekek.pdf?sequence=1>>
- MULLER**, Jan-Werner (2020). *Populists Are Likely to Benefit from the Coronavirus Pandemic*. <<https://www.iwm.at/always-active/corona-focus/jan-werner-mullerhow-populists-will-leverage-the-coronavirus-pandemic/>>
- ROBERTS**, David (2010). *Post-Truth Politics*. <<http://grist.org/article/2010-03-30-post-truthpolitics/>>
- SOWA**, Jan (2020). *The Populist Desire*. https://www.iwm.at/wp-content/uploads/Jan_Sowa_The_populist_desire.pdf>

Силвия Петрова е доктор по обществено-комуникационни и информационни науки, главен асистент в Югозападния университет „Неофит Рилски“. Сред основните ѝ публикации са монографията „Лайфстайл преса и женственост“ (2016), както и редица научни статии в областта на медиите и популярната култура, сред които „Постистината – новите очертания на медийната реалност“ (2018), „The Media Image of Refugees in the ‘Genre’ of Fake News“ (2018), „Вълшебни огледала с добавена реалност: естетическата игра със собственото тяло“ (2019), „Дигиталната ера на ефимерността: постобразните на Снапчат“ (2018), „Образи на екзотичното в популярната култура“ (2017) и др.

Silvia Petrova is a PhD in “Social communication and information sciences” at Sofia University, and a Chief Assistant Professor at Southwestern University. Her main publications include the monograph “Lifestyle Press and Femininity” (2016), as well as a number of scientific articles in the field of media and mass culture, including “Post-truth – The New Outlines of Media Reality” (2018), “The Media Image of Refugees in the ‘Genre’ of Fake News”(2018), “Magic Mirrors with Augmented Reality: The Aesthetic Game with Your Own Body” (2019), “ The Digital Age of Ephemerality: Snapchat’s Post-images” (2018), “Images of the Exotic in The Popular Culture” (2017).